

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 252/2022-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou Mgr. Tatianou Frištikovou, Murgašova 3, Košice, proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Co/198/2018 z 3. júna 2020 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 9Cdo/28/2021 z 27. októbra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkové východiská

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 20. januára 2022 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“). Tiež navrhuje zrušiť napadnuté rozhodnutia a priznať náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v roku 1997 uzavrel so [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zmluvu o nájme nebytových priestorov na účely reštaurácie na dobu desať rokov s tým, že si priestory zrekonštruuje. Približne o dva roky listom z 15. januára 1999 dostal výpoveď pre neplatenie nájomného. Okresný súd Košice I rozsudkom č. k. 15C/317/1999 z 25. marca 2004 žalobu sťažovateľa o neplatnosť výpovede zamietol. Odvolanie podané nebolo. Podľa súdu nebola platná ani len zmluva, pretože nebol daný súhlas mesta s nájmom nebytových priestorov podľa § 3 ods. 2 až 4 zákona č. 116/1990. Zb. o nájme nebytových priestorov v znení neskorších predpisov. Sťažovateľ priestory vypratá ešte pred skončením súdneho konania 4. novembra 1999.

3. V ďalšom súdnom spore pre zmenu [REDAKOVANÉ] tentokrát ako žalobca sa na okresnom súde domáhala zaplata 115 550 Sk (3 835,56 eur) s prísl. z titulu nájomného a úhrad za služby spojené s užívaním nebytových priestorov. Okresný súd rozsudkom č. k. 19C/293/2001 z 5. februára 2008 žalobe vyhovel s odôvodnením, že zmluva, ktorú uzatvorilo mesto Košice ako vlastník a prenajímateľ s [REDAKOVANÉ], ako nájomcom 20. apríla 1994, bola podľa jej obsahu a formy nájomnou zmluvou. Keďže žalovaný [REDAKOVANÉ], nebol vlastníkom nebytových priestorov, nemohol so sťažovateľom uzatvoriť nájomnú zmluvu, ale iba podnájomnú zmluvu. K platnosti podnájomnej zmluvy sa nevyžadoval predchádzajúci súhlas obce. Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 1Co/183/2008 z 29. októbra 2009 rozsudok okresného súdu potvrdil s odôvodnením, že sťažovateľovi na základe platnej podnájomnej zmluvy (bez ohľadu na jej názov) vznikla povinnosť platiť nájomné.

4. Sťažovateľ v treťom súdnom spore, v ktorom boli vydané preskúmanou ústavnou sťažnosťou napadnuté rozhodnutia, sa žalobou domáhal zaplata 1 605 490,27 eur s prísl. z titulu náhrady škody vo forme ušlého zisku [§ 420 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“)] a náhrady škody spôsobenej úmyselným konaním proti dobrým mravom (§ 424 OZ) v dôsledku neplatnosti skončenia nájomnej zmluvy. Okresný súd v poradí prvým rozsudkom č. k. 14C/28/2006 z 9. júla 2015 zamietol žalobu s odôvodnením, že sťažovateľ nepreukázal naplnenie predpokladov zodpovednosti za škodu a nedodrжал ustanovenia nájomnej zmluvy o platení nájomného riadne a včas. Krajský súd uznesením č. k. 3Co/627/2015 z 9. júna 2017 zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Krajský súd pričítal prenajímateľovi rozhodujúci podiel na neplatnosti nájomnej zmluvy pre absenciu súhlasu a uložil povinnosť okresnému súdu sa dôsledne zaoberať existenciou predpokladov zodpovednosti za škodu. Okresný súd v poradí druhým rozsudkom z 5. apríla 2018 žalobu opätovne zamietol. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyplýva, že neplatnosť nájomnej zmluvy spôsobil prenajímateľ. Na veci to však nič nezmenilo, pretože sťažovateľ nepreukázal, že protiprávnym konaním žalovaného by sťažovateľ pri prevádzkovaní reštaurácie dosiahol tvrdý výnos a zisk. Krajský súd na odvolanie sťažovateľa napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil so stotožnením sa s jeho odôvodnením. Ani krajský súd neidentifikoval porušenie dobrých mravov zo strany prenajímateľa, keď účastníkom zmluvy priznal dobromyseľnosť, že zmluva je platná a že až súd vec uzavrel na základe absolútnej neplatnosti zmluvy pre absenciu súhlasu. Podľa krajského súdu sťažovateľ neplatil nájomné, a tak vznikol spor až po výpovedi z nájmu. Už z tohto dôvodu považoval za nenáležité domáhať sa ušlého zisku, ktorý navyše bol v predloženom znaleckom posudku vyčíslený, akoby išlo o bezproblémový nájom. Sťažovateľovi sa vytklo, že nebral vôbec do úvahy mieru pravdepodobnosti dosiahnutia zisku, keď sa ani len nepriblížil k reálnemu podnikaniu. Škoda v podobe ušlého zisku podľa súdov nebola preukázaná. Sťažovateľ počas obdobia, keď sa venoval nebytovým priestorom, venoval sa príprave a rekonštrukcii a k podnikaniu sa nedostal. Súdny preto neuznali na účely výpočtu škody porovnanie s inou prevádzkou [REDAKOVANÉ]

5. Sťažovateľ podal dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzoval od § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), (krajský súd nereagoval na jasnú odvolaciu argumentáciu sťažovateľa, ktorá mala pre vec zásadný význam) a § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP (krajský súd sa pri aplikácii § 42, § 420 ods. 1 a § 424 OZ odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a rozhodnutie založil na nesprávnom právnom posúdení právnej otázky určenia miery

vyžadovania splnenia dôkaznej povinnosti o vzniku ušlého zisku, ktorá dosiaľ nebola v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu výslovne riešená). Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa napadnutým uznesením odmietol z časti ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP a z časti podľa § 447 písm. f) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ argumentuje, že prevádzkovanie reštaurácie je nesporne podnikateľská činnosť, ktorá pri obvyklom chode vecí prináša zisk. Napadnutému rozsudku krajského súdu vytýka, že nereagoval na jeho argumenty, ktoré mali pre vec podstatný význam, a preto je rozhodnutie nedostatočne odôvodnené. Krajskému súdu vytkol, že len zopakoval dôvody rozhodnutia okresného súdu bez bližšieho posúdenia ich správnosti. Sťažovateľ uviedol, že žalovaný vedel, že nájomná zmluva je neplatná, a napriek tomu ho nechal nákladným spôsobom rekonštruovať nebytové priestory, zakázal mu ich užívať a odpojil ho aj od dodávky elektrickej energie. Sťažovateľ tiež namietá, že okresný súd nezohľadnil výpoveď svedkov v konaní.

7. Napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ vytýka, že bez meritórneho preskúmania veci jeho dovolanie odmietol.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy: „Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.“ Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru: „Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.“

9. Podľa čl. 20 ods. 1 prvej vety ústavy: „Každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva.“ Podľa čl. 1 dodatkového protokolu: „Každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.“

10. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne, resp. svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

11. Úlohou ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej

moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

III.1. K namietanému porušeniu uplatneného práva napadnutým rozsudkom:

12. V prípadoch uplatnenia dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku spôsobilého zabezpečiť ochranu práv sťažovateľa, následne však odmietnutého dovolacím súdom pre neprípustnosť je lehota pre podanie sťažnosti v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (I. ÚS 276/2010, III. ÚS 227/2010).

13. Sťažovateľ neuspel so žalobou o náhradu ušlého zisku za tvrdené zmarené podnikanie prevádzkou reštaurácie. Krajskému súdu vytyka tak nedostatočné vyrovnanie sa s jeho odvolacou argumentáciou, ako aj nesprávne právne posúdenie veci. Okolnosti prípadu však pomerne jasne naznačujú, že zo strany krajského súdu nejde ani o procesnú ani hmotnú arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia. Predovšetkým krajský súd napadnutým rozsudkom nerozhodoval prvýkrát ako odvolací súd vo veci sťažovateľa. Išlo už o v poradí druhé odvolacie konanie, keď v rámci prvého vyhovel odvolaniu sťažovateľa, vyjadril kriticky postoj voči prenajímateľovi, čo sa týka nezadováženia problematického súhlasu s nájmom nebytových priestorov, no za dôležité považoval dôsledné vyrovnanie sa s prvkami zodpovednostného vzťahu.

14. V poradí druhým rozsudkom okresný súd sa dôsledne vyrovnal s predpokladmi vzniku škody a ústavný súd prieskum napadnutého rozsudku krajského súdu vykonal v jednote s rozsudkom okresného súdu. Odhliadnuc od tejto skutočnosti sťažovateľov, nedôvodne vytyka, že by sa krajský súd obmedzil výlučne len na prevzatie odôvodnenia. Krajský súd po zakceptovaní záverov rozsudku okresného súdu sa osobitne venoval najdôležitejšej odvolacej argumentácii sťažovateľa.

15. Kým ústavný súd pripomenie kľúčové argumenty krajského súdu, poukazuje na neprehliadnuteľnú skutočnosť, že sťažovateľovi bol prerušený jeho zámer podnikat' z dôvodu, že neplatil nájomné. Sťažovateľ síce spor o neplatnosť výpovede vyvolal, no neodvolal sa, a tak jeho sporné podnikanie bolo judikovaným spôsobom uzavreté. Pritom to bol súd, ktorý uzavrel prípad so záverom o neplatnosti nájomnej zmluvy. Nie je preto dôvodná výhrada sťažovateľa smerujúca k zneužitiu nedostatku súhlasu mesta s nájomnou zmluvou ako základom jeho argumentácie o dobrých mravoch. Prenajímateľ v spore o neplatnosť výpovede z nájmu argumentoval neplatením nájomného či iným porušovaním zmluvy.

16. Krajský súd sa dôsledne s otázkou dobrých mravov vyrovnáva, a to od ich definície až po nedostatok aplikability tohto inštitútu na vec sťažovateľa (bod 30), keď nenašiel na strane prenajímateľa žiadnu možnosť vytknúť mu úmysel či ľahkomyselnosť zneužiť nedostatok sporného súhlasu mesta s nájmom. Práve naopak, krajský súd poukázal na postoj prenajímateľa, ktorý rešpektoval nájomný vzťah a „*priklonil sa k daniu výpovede z dôvodu neplatenia nájomného žalobcom*“ (bod 33).

17. Krajský súd označil za „*najpodstatnejší dôvod zamietnutia žaloby*“ nepreukázanie škody (bod 34). Nedá sa súhlasiť so sťažovateľom, že by krajský súd túto zložku zodpovednostného vzťahu podcenil. Krajský súd podrobne vysvetľuje, že pre uznanie ušlého zisku treba preukázať relevantnú mieru pravdepodobnosti, že by sa zisk aj dosiahol („... *pri očakávanom behu – nebyť*

škodovej udalosti, by k zamýšľanému zisku skutočne došlo“). Sťažovateľ v nebytových priestorov ani len nezačal s podnikaním a priestory vypratá ešte pred skončením sporu o neplatnosť výpovede. Krajský súd vysvetlil, že mať podnikateľský zámer bolo nedostačujúce na preukázanie ušlého zisku. Súdu evidentne nestačil len tvrdý hypotetický prospech a vyžadoval „*podloženie reálne dosiahnutelných okolností, pri naplnení ktorých by sa výsledok zaručene dostavil“*. Krajský súd sa vyrovnal aj so znaleckým posudkom, ktorý sa nijako nevyrovnával s fázami realizácie podnikateľského zámeru v okolnostiach prípadu a na danom trhu a znalec sa nevyjadroval ani k okolnostiam pravdepodobnosti dosiahnutia zisku. Podľa krajského súdu sťažovateľ neplatením nájomného a nepokračovaním v rekonštrukcii vytvoril predpoklady na ukončenie zmluvného vzťahu v dobe, keď boli dané nulové východiská rozvoja jeho úsilia na dosiahnutie zisku.

18. Ústavný súd v okolnostiach veci nezistil porušenie uplatneného práva sťažovateľa napadnutým rozsudkom krajského súdu. Zo strany sťažovateľa nebol dostatočne vysvetlený ušlý zisk pri ukončení nájmu pre neplatenie nájomného. Ústavný súd poznamenáva, že judikovanie ušlého zisku nemožno stavať na hypotetickom zisku, ktorý nemá žiadny konkrétny preukázateľný základ. Ušlý zisk je stratou konkrétnej, reálnej a preukázateľnej príležitosti zhodnotenia majetku, no len za predpokladu, že pravdepodobnosť dosiahnutia zisku u sťažovateľa je s ohľadom na existujúce okolnosti konkrétneho prípadu vysoko pravdepodobná až blížiac sa k istote. Preto v prípade ušlého zisku musí ísť o škodu už vzniknutú, a nie škodu, ktorá by hypoteticky mohla vzniknúť v budúcnosti (rozsudok najvyššieho súdu č. k. 5Cdo/195/2015 z 29. marca 2017).

19. Sťažnostná argumentácia je v značnej miere pokračovaním namietania rozsudku krajského súdu. Napadnutý rozsudok krajského súdu dáva sťažovateľovi jasnú odpoveď na to, že jeho skutkové a právne námietky voči žalovanému a jeho uplatnenému nároku nie sú dôvodné. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Zo strany sťažovateľa nebol dostatočne vysvetlený ušlý zisk za stavu ukončenia nájmu pre neplatenie nájomného. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet dôvod, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozsudku, ktoré by odôvodňovali nezákonnosť alebo nesprávne zistený skutkový stav. Z uvedeného dôvodu preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu uplatneného práva napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

20. Najvyšší súd vo vzťahu k namietanému nedostatočnému odôvodneniu v časti nároku na náhradu škody spôsobenej úmyselným konaním proti dobrým mravom podľa § 424 OZ zrekapituloval rozhodujúce skutočnosti a dospel k záveru, že obe zmluvne strany konali pod vplyvom domnienky, že uzavreli platnú zmluvu o nájme nebytových priestorov. Nijako neprehodnocoval záver krajského súdu, že ľahostajný vzťah či nedostatok odborného záujmu voči výsledku konania sa pod nepriamy úmysel nezaraďuje, pretože vzťah ľahostajnosti k následku nestačí na naplnenie vôľovej zložky nepriameho úmyslu. Krajský súd podľa neho podrobne odôvodnil svoj záver o nepreukázaní

príčinnej súvislosti medzi konaním žalovaného a vznikom škody. Žalovaný zmluvu rešpektoval, keďže prišlo k jej výpovedi, a to z dôvodu neplatenia nájomného sťažovateľom pre jeho meškanie s rekonštrukčnými prácami a pre užívanie priestorov v rozpore so zmluvou vo forme neoprávneného odberu pitnej vody. Sťažovateľ priestory vypratol ešte pred skončením súdneho konania o určenie neplatnosti výpovede z nájmu nebytových priestorov 4. novembra 1999. V tejto dobe rekonštrukciu priestorov sťažovateľ bez vážnych dôvodov na strane žalovaného neukončil, hoci tak mal urobiť do 21. apríla 1998. Zo záverov súdov nižších stupňov vyplýva, že k vyprataniu priestorov sťažovateľa primárne nevedlo pochybenie žalovaného pri vzniku zmluvného vzťahu ako možného predpokladu vzniku škody, ale naopak, jeho nepripravenosť či neochota plniť dohodnuté podmienky v čase, keď ešte obe strany zmluvu pokladali za platnú.

21. Najvyšší súd vo vzťahu k nároku na náhradu škody vo forme ušlého zisku uviedol, že súdy nižších stupňov sa vysporiadali so vznikom škody v podobe ušlého zisku. Podľa názoru sťažovateľa predpokladom úspešnosti nároku na náhradu ušlého zisku bolo preukázanie takých skutkových okolností, z ktorých by bolo možné spoľahlivo vyvodiť, že nebyť protiprávneho konania žalovaného by sťažovateľ z prevádzkovania reštaurácie dosiahol výnos, o ktorý prišiel. Podľa názoru najvyššieho súdu samotný podnikateľský zámer, ktorý nebol realizovaný, nie je takou okolnosťou, ktorá by pri obvyklom slede udalostí viedla ku konkrétnemu zisku. Sťažovateľ svoj nárok na ušlý zisk odvodzoval len z predloženého znaleckého posudku, ktorý vyčíslil, aký priemerný zisk by dosiahol ktorýkoľvek podnikateľský subjekt v prípade realizácie takéhoto podnikateľského zámeru v daných podmienkach a na danom trhu. Znalec v znaleckom posudku neposudzoval okolnosti pravdepodobnosti dosiahnutia zisku. Sťažovateľ v súvislosti s nárokom na náhradu škody v podobe ušlého zisku nepreukázal, že jeho podnikateľský zámer sa dostal do štádia, kedy by bolo možné považovať dosiahnutie prospechu z podnikania za konkrétnych okolností za vysoko pravdepodobné. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd dovolanie sťažovateľa v tejto časti odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP.

22. Najvyšší súd k dovolacej námietke, že rozhodnutie krajského súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa krajský súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, rozsiahlo podal odôvodnenie (v bodoch 25 až 32 napadnutého uznesenia), poukázal aj na ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu Českej republiky (1Cz/59/1990) a judikatúru najvyššieho súdu (3Cdo/32/2007, 3Cdo/313/2009, 6MCdo/11/2010 a 3Cdo/78/2009). S priznaním relevancie zhodne konštatoval, že z hľadiska skutkového stavu sťažovateľ sporné priestory vypratol ešte pred skončením súdneho konania o určenie neplatnosti výpovede z nájmu nebytových priestorov. K vyprataniu priestorov sťažovateľa nevedlo pochybenie žalovaného pri vzniku zmluvného vzťahu ako možného predpokladu vzniku škody, ale naopak, porušenie povinnosti sťažovateľa platiť dohodnuté nájomné a na to nadväzujúca výpoveď z nájmu, a to v čase, keď obe strany zmluvu pokladali za platnú.

23. Najvyšší súd nenechal bez povšimnutia dovolaciu otázku sťažovateľa smerujúcu k miere potrebnej na splnenie dôkaznej povinnosti vzniku škody vo forme ušlého zisku. Najvyšší súd k uvedenému uviedol, že dôvodom zamietnutia žaloby bolo nepreukázanie príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním žalovaného a vznikom škody sťažovateľa, ako aj nepreukázanie úmyselného konania žalovaného proti dobrým mravom. Preto bolo podľa názoru najvyššieho súdu nadbytočné zaoberať sa otázkou preukázania vzniku škody a zodpovedanie sťažovateľom

nastolenej otázky. Vzhľadom na uvedené preto dovolanie v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

24. Ústavný súd dospel k záveru, že ústavná sťažnosť aj vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu neodôvodňuje jej prijatie na ďalšie konanie. Ustanovenie § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde dáva v záujme racionality a efektivity konania ústavnému súdu právomoc posúdiť prijateľnosť návrhu predtým, než dospeje k záveru, že o návrhu rozhodne meritórne nálezom. Za zjavne neopodstatnenú považuje ústavný súd takú sťažnosť, keď uplatnené námietky nie sú spôsobilé spochybníť ústavnosť napadnutých rozhodnutí. Ide o situácie, keď ústavnej sťažnosti chýba ústavnoprávna dimenzia. Tak je tomu aj v tomto prípade. Preto ústavný súd sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

25. Keďže ústavný súd nevyslovil porušenie uplatnených procesných práv (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), nemohol dospieť ani k úvahe o porušení uplatnených hmotných práv (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2022

Peter Straka
predseda senátu